

[Kristian Kristensen.]

jå, men der er jo truffet en ordning, vi har en pristalsregulering, som gør, at lønningerne står i forhold til priserne. Det giver en falsk tryghedsfornemmelse, fordi denne regulering er baseret på et uholdbart grundlag. Det andet er, at denne regulering efter et pristal, som altid finder sted bag efter, at man har konstateret stigningen, giver de lønnede en fornemmelse af, at de altid er bagefter. Deres lønstigning kommer altid bag efter prisstigningerne. Ja, det gør den. Men lad os blot tænke os, at vi nu til nytår — for én gang for alle at blive færdig med det — f. eks. hævede alle lønninger til det dobbelte. Det var da noget, der kunne mærkes; så ville man blot konstatere dagen efter, at nu var det omtrent blevet dobbelt så dyrt at leve, og så var man igen bagefter. Det, vi gør i øjeblikket med denne ordning, er det samme, som hundehvalpen gør, når den drejer rundt og rundt for at nå at bide sig selv i halen. Vi har alle moret os over sådan en hundehvalp og kan alle se, at hvis blot halen ville stå stille et øjeblik, skulle den nok nå det. Men vi har også konstateret, at den kan ikke, og hundehvalpen har konstateret det, derfor holder den op. Jeg synes, at der deri ligger en fortrøstning om, at vi kunne lære af erfaringen og ligesom hundehvalpen holde op, når det viser sig, at det ikke kan lade sig gøre.

Peter Larsen: Ved en gennemgang af de problemer, der knytter sig til loven om landvinding, er jeg stødt på en del efter min mening noget uheldige forhold, som jeg gerne vil pege på over for den højtærede landbrugsminister.

Selve loven angiver indledningsvis klart sit formål, idet der står:

„Til fremme af produktionen af korn og foder m. v. og til igangsættelse af formålstjenligt arbejde til imødegåelse af arbejdsløshed bemyndiges landbrugsministeren til efter anmodning af interesserede lodsejere og indstilling fra nedennævnte landvindingsudvalg“ . . .

og så fortsætter paragraffen i øvrigt med at afstikke de nærmere retningslinjer for det, loven omhandler. Men det, jeg ville med dette, er at sige, at der er ingen tvivl om, hvad der er meningen i denne formålsparagraf, nemlig en udvidelse og forbedring

af landbrugets produktionsapparat og imødegåelse af arbejdsløsheden.

Loven har vel stort set virket efter sin hensigt. Det er store arealer, der i de senere år er indvundet eller opdyrket, og dette har bevirket, at den store inddragning af landbrugsjord, der har fundet sted og stadig finder sted til andre formål, ikke mindst til byggegrunde og vejanlæg, i nogen grad er blevet opvejet, omend langt fra i den udstrækning, det måske var ønskeligt. Der er da også i store kredse megen interesse for denne lov, og det kunne derfor være ønskeligt, om der var flere midler til rådighed her. Jeg er bekendt med, at der ligger projekter i landvindingsudvalget med et bekostningsoverslag på mellem 60 og 70 mill. kr.; med det tempo, man hidtil har anvendt, når man stillede bevillinger til rådighed, betyder det, at der antagelig vil hengå mindst 3-4 år, inden disse arbejder kan udføres. Det er på mange måder uheldigt for lodsejerne, at der går så lang tid.

Jeg har ved flere lejligheder i sommer besigtiget arealer, hvor afgrøderne var helt eller delvis ødelagt af vand; og hvad det betyder økonomisk for landmændene, behøver jeg næppe at gå nærmere ind på her. Det er klart, at disse problemer kan variere meget fra egn til egn, men på den egn, jeg bedst kender, den egn, jeg repræsenterer, er det i hvert fald et stort problem med disse lave arealer, og vi har da også i Odense amt mange og store projekter, der ligger til behandling i øjeblikket. Det ville være ønskeligt, om man hurtigere kunne komme igennem med disse projekter, selv om jeg er klar over, at det ikke kan gøres på én gang. Jeg finder, at disse projekter er så samfundsgavnligt, at man uden øget udgift for staten kunne sætte kraftigere ind ved simpelt hen at lade disse bevillinger få en mere fremskudt placering, selv om det ville betyde, at andre opgaver måtte vente lidt.

Jeg vil med disse bemærkninger sige, at det må være den mest effektive nyttevirkning af det antal kroner, man anvender, der bør være det afgørende, og i denne forbindelse finder jeg, at der også er grund til at understrege, at de forbedringer, der her er tale om, i hvert fald når det drejer sig om bestående, men lave, vandlidende arealer, ikke bør have karakter af eksperimen-